

Изпроводякъ на едного Българина изъ Одесса.

Ты тръгвашъ, друже нашъ любезный,
 Достигна тойзъ несносенъ часъ,
 Когато вѣче въ пѣтъ послѣдний,
 Мы слушаемы тукъ твой ать гласъ.

Фърчи, фърчи, о друже съ радость,
 Фърчи къмъ роднитѣ страны;
 Развесели ты твоята младость
 Подъ милыѣ намъ планины.

Небесна радость тамъ живѣе
 Покрай студената вода;
 Тамъ вѣтаръ-ать кога повѣе
 Въ сърдца разлива веселба.

Тамъ роднитѣ ти мили братья
 И твоѣтъ майка и баща,
 Да тя приѣмнатъ вѣвъ обѣтя,
 Денѣ ти чакать и нощѣ.

Но тамъ въ башинѣ обѣтя,
 Кога ты радость угради,
 Смысли, че общитѣ ни братья
 Вѣвъ мракъ живѣять и мѣглы.

И чакать тѣй съсъ нетърпѣнье
 Небесный свѣтъ да ги огрѣй.
 И въ тѣхъ да свѣтне просвѣщенье
 И мракъ-ать тѣмень да развѣй.